

МОЯТ ОПИТ С ПРОГРАМИТЕ НА ФРГИ

Има спомени, които проникват дълбоко. Помниш тях, помниш настроението, което съпътства преживяното. Работата, творчеството на човека са в пряка връзка с неговото настроение. То е силата, която всеки момент може да бъде впрегната в работа и е стимул за ползотворна работа. Добре си спомням деня, в който за пръв път се срещнахме с Ангелина и Митко от ФРГИ. Те се появиха като предвестници на нещо ново, като бели лястовици, дошли да променят обичайното ни и еднообразно ежедневие. Не ще забравя и скептицизма, с който отначало посрещнах техните идеи, относно програма "Живо наследство" и финансирането на местни инициативи. Много ентусиазирано ни обясняваха за тази програма, за това, че ФРГИ ще подкрепя и финансира инициативи и проекти на граждански групи и организации, насочени към решаване на важни за общността проблеми.

Аз слушах и си мислех, че не е възможно някой да дава пари за нещо просто така; че ще финансира даден проект /в случая нашият на Марково/, без да трябва тези средства да се връщат. За себе си бях убедена, че предварително е решено коя организация ще бъде одобрена за финансиране. Въпреки всички тези мои аргументи, решихме, че сме длъжни да опитаме и да кандидатстваме с нашата идея за продължаване и съхраняване на традициите, по програма "Живо наследство" пред ФРГИ. Никога няма да забравя момента, когато по телефона ми се обадиха от Фондацията и ми съобщиха, че нашата идея е одобрена и ни предстои обучение и разработване на същинския проект! Вярвайте, в този момент, ако имах криле, щях да полетя... Не мога да опиша с думи всичко онова, което тогава изпитах. А и никога не ще го забравя! То е като с първата любов - помни се за цял живот! Всеки от личен опит знае, че едно щастливо събитие, един успешен ден могат да ни зарадват и да оставят за дълго време приятно чувство в душите ни. Такива щастливи за нас бяха и срещите, и съвместната ни работа с всички работещи във ФРГИ. Изключително ползотворни бяха всички обучения, които провеждахме в София, много ценни познания имахме с различни хора от различни краища на страната, с които и до днес поддържахме прекрасни отношения, обменяме си идеи и добри практики, помагаме си при нужда. А всичко това е прекрасно и нямаше да се случи без Фондация "Работилница за граждански инициативи".

След реализиране на нашия пръв проект, вече с по-голяма увереност в собствените си възможности, но и с огромна вяра и надежда към ФРГИ, кандидатствахме и по второ финансиране - "Печелиш - помагаш". Тук искахме да възстановим нещо забравено от нашето детство, за да го има сега за нашите деца - децата и младежите на с. Марково. Една народна мъдрост казва: "Път се намира, ако знаеш къде отиваш", а ние вече знаехме. Знаехме и как да намерим пътя. Обичам пътя, защото той е вечно движение – дори, когато стига до кръстопът или до препятствие. Важното е да съм сигурна в правилността на избраната посока, да я следвам и да се надявам на успех. Странна придобивка е надеждата. Казват, че давала полет на духа. Не се съмнявам вече, така е! След още няколко месеца съвместна дейност с ФРГИ ние сме други. Много са и уроците, които научихме. Научихме се на положително отношение към нещата, преборихме скептицизма си и променихме мисленето си.

Научихме се на повече професионализъм, повече практически опит, повишено самочувствие, създадохме нови приятели. С лека ръка човек създава и разваля приятелства. Затова приятелството е като глътка чист въздух. То е праг; мост или брод през реката, изпълнена с дълбоки вироуе; и хоризонт - необятен, безкраен, истински...

Всичко казано дотук не може да опише чувствата, които изпитвам към всички, които всеотдайно работят във ФРГИ. Те ми осигуряват увереност в личните достойнства, защото са силни, а само силният може да се раздава, без това да го изчерпи. Сега вече съм убедена, че щастието не се търси, а се прави!

А ФРГИ отдавна вече е за нас "РАБОТИЛНИЦА ЗА СБЪДВАНЕ НА НАШИТЕ МЕЧТИ".

От сърце им благодаря, че ги има!!!